

forskellige Markedsforhold i Udlandet, og der har jo været en stærk Nedgang i Sukkerpriserne i de senere Aar, som naturligvis maa forringe Vilkaarene for Sukkerproduktionen overalt, ogsaa her hos os. Den ærede Ordfører gav en Skildring af, hvorledes Roesukkerdyrkningen var stillet her i Landet, og fremhævede særlig, at den Konsumafgift, Staten oppebærer, hvilede meget tungt paa Landbruget, idet den beløber sig til 71 Kr. pr. Td. Land. Dette beror imidlertid paa en Misforstaaelse. Konsumafgiften hviler ikke paa Produktionen af Sukkerroer, men den hviler paa Fremstillingen af Roesukkeret, og hvis man vil afgøre, hvor Afgiften falder, maa man jo have taget Hensyn til de Udgifter, der ere forbundne med Fremstillingen af Roesukkeret, ikke blot saa længe Raaproduktet er hos Landbrugerne i Form af Sukkerroer, men ogsaa naar det gaar til Fabrikkerne for der at blive yderligere behandlet, indtil Resultatet, det færdige Sukker kan blive naaet. Det kan jo være lidt vanskeligt at dele Afgiften saaledes mellem Landbruget og Industrien. Imidlertid antager jeg, at man kan dele det nogenlunde efter Værdien af det fremstillede Sukker og Værdien af Sukkerroerne, og derefter tror jeg, det vil være omtrent saaledes, at $\frac{3}{7}$ af Afgiften vil komme til at hvile paa Landbruget, det vil altsaa sige, at naar Afgiften sættes til 71 Kr., vil det omtrent blive 30 Kr. pr. Td. Land, som maa siges at hvile paa Landbruget. Højere vil man ganske sikkert ikke kunne komme. Naar Spørgsmaalet er, hvorledes man skal hjælpe paa den trykkede Tilstand, hvorunder den indenlandske Sukkerproduktion arbejder for Tiden, skal jeg henviser til, at den tidligere Regering har gjort Skridt i saa Henseende i Samlingen 1894—95, hvor der blev fremsat Forslag om at forhøje Tolden paa Sukker med $\frac{1}{2}$ Ø. og samtidig at nedsætte Afgiften til 2 Ø. Man fik derved den samme Forøgelse af Beskyttelsen med $\frac{3}{4}$ Ø., som der er foreslaaet i det foreliggende Forslag, men man fik den paa en anden Maade. Man fik den fordelt dels paa en Forhøjelse af Tolden og dels paa en Nedsættelse af Afgiften. Dette er jo et meget væsentligt Punkt, thi hvis man nedsætter Konsumafgiften alene, er det givet, at denne Nedsættelse kommer til at virke som et Tab for Statskassen, og det er i det foreliggende Tilfælde en ikke ubetydelig Nedgang i Statsindtægt, der er Tale om, idet det drejer sig her om over 600,000 Kr. om Aaret. Hvis man derimod gaar den anden

Vej, at man giver Sukkertolden en lempelig Forøgelse samtidig med, at man nedsætter Konsumafgiften, vil man derigennem kunne afbalancere Forholdene saaledes, at der ikke opstaar noget væsentligt Tab for Statskassen. Hvad der den Gang blev fremsat, fandt imidlertid ikke nogen som helst Tilslutning her i det høje Ting. Det fremkom i Folketinget, og Sagen bortfaldt dermed. Det var i øvrigt kun en midlertidig Nedsættelse, en Nedsættelse, der kun skulde gælde til 1ste April 1896.

Med Hensyn til min Stilling til det foreliggende Forslag maa jeg sige, at jeg ikke tør gaa til en Nedgang i Statsindtægter paa over 600,000 Kr. uden at faa nogen som helst Dækning derfor, og dette vil allerede for mig være en tilstrækkelig Grund til ikke at gaa ind paa Forslaget, som det her foreligger. Men i øvrigt maa jeg sige, at hele dette Forhold staar for mig saaledes, at der i den Grad er Forbindelse mellem Sukkertolden og Konsumafgiften, at Spørgsmaalet om en Nedsættelse af Konsumafgiften tillige bliver et Spørgsmaal om Sukkertolden, og derfor ser jeg ikke rettere, end at et Forslag som dette, der gaar ud paa meget væsentlig at forandre Konsumafgiften, rettelig bør behandles sammen med en Revision af Toldlovgivningen i det hele taget. Derfor kan jeg ikke yde min Tilslutning til Lovforslaget, og jeg skal endnu tilføje, at jeg ogsaa tror, at dette Forslag, der jo er fremsat særlig, tror jeg nok, jeg tør sige, paa Landbrugets Vegne, ikke vil bringe Landbruget den store Fordel, de Herrer Forslagsstillere gaa ud fra. Efter de Kontrakter, der bestaa med Sukkerfabrikkerne, vil ganske sikkert en meget væsentlig Del af Fordelen gaa til Fabrikkerne. Det kan være vanskeligt at beregne, hvor meget det kan blive, men jeg skulde nærmest tro, at det vilde blive noget over $\frac{1}{3}$ af de 600,000 Kr., der vilde gaa til Landbruget, og Resten vilde gaa til Fabrikkerne. Dette har jeg ikke villet undlade at fremhæve, idet jeg dog skal tilføje, at for mig stiller det sig ikke saaledes, at man, naar man endelig skulde gøre noget i denne Sag, skulde være bange for at give ogsaa en Lettelse til den industrielle Del af Sukkerproduktionen, men jeg har kun villet fremhæve det, fordi jeg har en Følelse af, at det foreliggende Forslag særlig er motiveret fra Landbrugets Side.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgkreds): Som det blev fremhævet af den højtærede Finansminister, er det jo den